

Зиме тукъ тегло е тежко.
Нѣма пѣсни по полето,
Нито радостъ за сърцето.
Я ела ти съ менъ въ палати,
Дето грѣе Слънчо злати.

А момата отговори:

— Мили ми сж наши двори,
Ти кажи на Слънчо Злати,
Че не искамъ азъ въ палати
Да кукувамъ самъ самичка
Като клета кукувичка. —

Снѣжко върна се въ палати,
Но го Слънчо пакъ изпрати...
Оттогазъ се не вестява
Слънчо рано вече не става,
Не поглежда никакъ долу,
Дето всичко вече е голо.
Сѣ въздиша въ ширни двори,
Ни се смѣе, ни говори...
А край него стара майка
Кърши прѣсти и се вайка
За сина си тя трепери,
Какъ ли лѣкъ да му намѣри?

Калина Малина.